

Høringsuttalelse på forslag om endringer i pasient – og brukerrettighetsloven – rett til brukerstyrt personlig assistent.

Høringsuttalelsen fra Hamar kommune er besvart etter vår forståelse av hva som er intensjonen med lovendringen.

I 2011 utga direktoratet en utredning med forslag til kriterier for rettighetsfesting av BPA. Det står bl.a. *Formålet med kriteriene er ikke at det skal bli vanskeligere for noen brukere å få BPA og skal ikke utformes slik at rettighet til BPA utformes slik at kommunes faglige kriterier settes til side.*

Formuleringen gir grunnlag for diskusjoner.

I høringsforslaget vises det til prinsippene i Helse - og omsorgstjenesteloven slik at BPA avgrenses til helse og omsorgstjenester gitt i form av praktisk bistand og opplæring. Rettighetsbestemmelsen vil ikke omfatte støttekontakt. Hamar kommune mener at dersom BPA ikke har til hensikt å være noe mer en organisering av tradisjonelle helse og omsorgstjenester synes tjenesten å være overflødig.

Forslaget skal *gjennomføres innen samme økonomiske ramme som i dag.* Det vises til at *rettigheten må avgrenses i de tilfeller der denne organisasjonsformen er kostnadsnøytral sett i forhold til ordinær kommunal drift.* Dette bryter med den faglige vurderingen som i dag legges til grunn for å vurdere BPA eller ordinært tjenesteapparat.

Lovformuleringen:

Lovforslaget sier:

....den omfatter ikke tjenester som krever mer enn en tjenesteyter til stede eller natttjenester.

....brukere med kontinuerlig behov for natttjenester har rett til å få dette organisert som BPA.

Dette er direkte selvmotsigende.

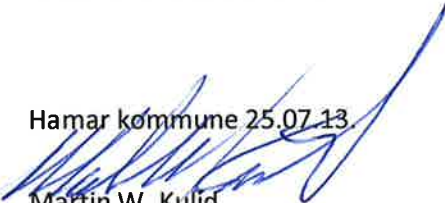
Vi stiller spørsmål ved om man skal *dokumentere den økonomiske effekten i et evt avslag.* Dette vil gi bruker mindre rettigheter og ikke større. Begrensning på antall timer bør være faglig fundert, ikke økonomisk. Samhandlingsreformen har gitt kommunen et betydelig meransvar og økonomiske overføringer kompenserer ikke for dette. Kommunens saksbehandlere skal møte bruker på deres premisser og kan ikke bruke økonomi som grunnlag for avslag. Dette må tydeliggjøres.

Det settes en begrensning på 67 år, det motsatte av den retning Sverige har valgt. Begrensningen settes av økonomiske hensyn knyttet til demografisk utvikling og at man ikke ønsker å binde opp kommunens tjenestebudsjett. Det skal tilrettelegges for at vi skal leve i eget hjem lengst mulig (utsette institusjonsinnleggelse). En stadig økende gruppe lever med kognitiv svikt i eget hjem og gir betydelig merbelastning for ektefeller. Å sette en begrensning på 67 år synes i denne sammenheng lite gjennomtenkt. Avlastning er ikke, og skal ikke være, en tjeneste som skal kompensere for dette.

Er BPA tenkt å være noe mer enn organisering av helse – og omsorgstjenester? Det vises til at variasjonen mellom kommunene har ført til en diskusjon om standardisering av BPA ordningen. Etter vår mening vil dette da bryte med prinsippet om brukers rett til å definere innholdet.

Hamar kommune ønsker å tilby brukere som har nytte av BPA tjenester dette også i framtiden. Lovforslaget oppfattes lite klargjørende og vi oppfatter at blandingen av faglige og økonomiske kriterier er svært uheldig.

Hamar kommune 25.07.13.

Martin W. Kulid
Rådmann

Anne Brendjord
Saksbehandler